

12. Europaudvalgsmøde 22/2-08

Den mulighed er der, og det giver god mening, særligt hvis man skal identificere personer fra andre lande, som dansk politi ikke kender. Så kan det være udmærket, at der er en tysk betjent, der kan sige: "Det er ham, I skal være opmærksomme på."

Hvis der i dag deltager Europolansatte i et fælles efterforskningshold, vil de kunne retsforfølges af danske myndigheder, hvis de begår lovovertrædelser. De har altså ikke immunitet.

Som nærmere beskrevet i samlenotatet vil der imidlertid ske en ændring på dette punkt, hvis det beslutes, at Europol skal finansieres af Fællesskabet.

Det skyldes, at en sådan beslutning vil betyde, at de gældende, almindelige personaleregler for alle EU-ansatte også kommer til at gælde for Europolansatte, og det vil følge af disse regler, at en Europolansat, der begår en lovovertrædelse under deltagelse i et fælles efterforskningshold, ikke vil kunne retsforfølges, medmindre Europol's direktør efterfølgende ophæver immuniteten. Det, man taler om, er altså den situation, hvor folk, der arbejder for Europol, begår en strafbar handling. De må ikke være aktive i andre lande, men hvis der nu er en politimand, der er skør i låget og alligevel begår en strafbar handling i udlandet, så er immuniteten ikke ophævet på forhånd, men Europol's direktør kan efterfølgende ophæve immuniteten. Det er denne ordning, hvor immuniteten først kan hæves efterfølgende, som en kreds af medlemslande ser som et væsentligt problem. De pågældende lande ønsker alle, at Europolansattes immunitet skal kunne hæves på forhånd, altså før de tager del i det fælles efterforskningshold.

Situationen er aldrig opstået, så det er ren teori. Vi er ude i et juridisk skoleridt. Så man kan godt forstå, det bliver diskuteret.

Det slovenske formandskab har på den baggrund fremlagt et kompromisforslag, der bygger på, at det beslutes, at Europol skal fællesskabsfinansieres, og at medlemslandene accepterer, at immuniteten for Europolansatte kun kan hæves efterfølgende.

I kompromisforslaget lægger man samtidig op til, at dette kun skal gælde i en overgangsperiode, idet Rådet og Kommissionen skal afgive en fælleserklæring, hvorefter Kommissionen skal fremsætte et forslag til ændring af de relevante regler, altså EU's personaleregler, der vil betyde, at immuniteten for Europolansatte, som skal deltage i et fælles efterforskningshold, kan hæves på forhånd. Man forestiller sig altså, at der er en overgangsperiode, hvor immuniteten kun kan ophæves efterfølgende, men så kommer der et nyt regelsæt, hvor det er ligesom nu, hvor immuniteten bliver ophævet på forhånd.

Det er usikkert, om den kreds af lande, som anser immunitetsspørgsmålet for et væsentligt problem, mener, at der med kompromisforslaget er fundet en tilfredsstillende løsning.

De seneste meldinger, vi har, er, at nogle af de lande, der har været vanskelige på dette punkt, er i færd med at flytte sig hen imod kompromisløsningen, men det er altså det, vi diskuterer.

Det er muligt, at de pågældende lande vil opretholde deres forslag om, at man udskyder beslutningen om at overgå til fællesskabsfinansiering, således at der uden tidspres kan findes holdbare løsninger.

Der er altså en gruppe lande, der siger: OK, hvis vi ikke kan blive enige om dette, kan vi så ikke bare udskyde den del af det, der har med fællesskabsfinansiering at gøre? For Danmark er problemet, at hvis vi deler det op og laver Europol om til en rådsafgørelse og venter med at diskutere fællesskabsfinansiering, kan vi ikke vide, hvilken hjemmel Kommissionen vil bruge til fællesskabsfinansiering. Det kan være, det kommer i den del af traktaten, hvor Danmark har et forbehold, og så ryger vi bare ud af Europol på det tidspunkt.

Vi er meget optaget af, at der opnås politisk enighed i Rådet om selve rådsafgørelsen vedrørende Europol. Vi er hjulpet af, at de andre også ønsker, at vi skal blive færdige. Der er faktisk en hel del på spil.

Jeg ved udmærket godt, at hvis vi lod denne sag fuldstændig sande til og sagde: "Vi har også mange fine juridiske principper, så vi mener ikke, vi er klar til at træffe en afgørelse", så ville jeg under diverse diskussioner efterfølgende blive beskyldt for, at jeg med vilje ville skubbe os ud af Europol, og vi ville blive beskyldt for, at regeringen havde bragt os i en umulig situation. Det er klart, at det kunne jeg aldrig finde på. Jeg vil sige, at dansk politi ville blive hamrende sure på politikerne, hvis vi røg ud af Europol-samarbejdet, for det fungerer fantastisk, og vi har så megen gavn af det. Så selvfølgelig skal vi gøre, hvad vi kan, for at få denne sag på plads.

Derfor har vi også tænkt os at udvise en meget betydelig fleksibilitet med henblik på, at der kan opnås politisk enighed om rådsafgørelsen på rådsmødet i april.

Vi kan godt støtte formandskabets kompromisforslag. Det gælder, selv om forslaget i en overgangsperiode vil kunne føre til en lidt grumset ordening. Der kan blive en overgangsperiode, hvor Europolansatte har immunitet, og hvor den kun efterfølgende kan ophæves. Vi lægger vægt på, at vi bare kan sige: Så har vi ingen efterforskningshold i den periode, indtil retstilstanden er den samme igen. For os at se kan vi godt håndtere spørgsmålet om immunitet. Så vi går målrettet efter at få en beslutning på området.

De seneste meldinger fra Corepermødet i onsdags er, at man begynder nu at arbejde sig hen imod en støtte til kompromisforslaget ud fra den betragtning, at de lande, der måtte have et parlamentarisk problem, kan sige: I den indledende periode har vi ikke Europolansatte med. Vi kan stadig væk godt have tyskere og englændere med, men vi kan ikke have Europolansatte med.

Vi vil gøre alt, hvad vi kan, for ikke at forsinke afgørelsen. Det er den linje, jeg synes er fornuftigt at anlægge.

Lone Dybkjær spurgte, hvordan situationen ville være, hvis vi i Danmark ved en folkeafstemning til efteråret afskaffede det danske forbehold på retsområdet eller erstattede det af et nyt.

Morten Messerschmidt spurgte i anledning af justitsministerens bekymring

for, at vi kunne risikere at blive smidt ud af Europolsamarbejdet, om det i så fald ikke ville ske som følge af en traktat, som regeringen støtter.

Han spurgte, hvorfor Danmark ikke bare fik ændret protokollen om Danmarks stilling, sådan at det bliver klart, at Danmark fortsætter i Europolsamarbejdet på det mellemfolkelige niveau. I den forbindelse henviste han til, at en række EØS-lande opretholder en konventionsstatus i forhold til Europol.

Justitsministeren svarede Lone Dybkjær, at regeringens meget klare holdning er, at vi skal være helt og fuldt med i Europolsamarbejdet.

Justitsministeren svarede Morten Messerschmidt på spørgsmålet om, hvorfor vi ikke bare kunne være med på konventionsbasis, at vi ønskede at være med helt og fuldt i Europolsamarbejdet, sådan som vi er det i dag. Hun tilføjede, at efter hendes opfattelse var det noget af det mest velfungerende i EU-samarbejdet. Derfor ville vi gerne være med til at diskutere ændringerne i Rådet og være med, hvor der blev truffet beslutninger.

Lone Dybkjær præciserede, at det, hun tænkte på, var den situation, hvor det ikke lykkedes at få ændringen igennem under den nuværende traktat, og vi derefter til efteråret ved en folkeafstemning afskaffede vort retlige forbehold og indførte et nyt. Ville vi så ikke kunne fortsætte Europolsamarbejdet?

Justitsministeren sagde, at hvis man ikke fik gennemført ændringen under den nuværende traktat, trådte vi ud af Europolsamarbejdet, men hvis vi afskaffede vort retlige forbehold, kunne vi "opte ind" igen. Situationen ville afhænge af, hvornår det nye retsgrundlag lå klar. Hun påpegede, at der var tale om et meget teoretisk spørgsmål, for lige nu arbejder vi ihærdigt for, at problemet bliver løst i løbet af et par måneder. Hvis det går i kage, kan der blive en "mellempperiode". Justitsministeren gentog, at vi arbejder ihærdigt for at få sagen løst nu, så ingen skulle kunne skyde regeringen i skoene, at den ikke havde gjort alt, hvad den kunne, for at få den sag på plads.

Lone Dybkjær troede ikke, regeringen ville misbruge denne sag, men mente, tidspunkterne var vigtige. Derfor ville hun gerne vide, om det ikke er rigtigt, at hvis vi afskaffer vort retlige forbehold, inden Lissabontraktaten er trådt i kraft, vil vi formentlig kunne fortsætte i Europolsamarbejdet.

Justitsministeren gav Lone Dybkjær ret heri.

Morten Messerschmidt gjorde opmærksom på, at en folkeafstemning til efteråret jo også kunne resultere i, at vi opretholdt vort retlige forbehold.

Han spurgte, om den omlægning, som man lægger op til, hvor man ønsker at lave konventionen om til et søjle 1 anliggende, kan gennemføres fuldt ud efter den eksisterende traktat, eller om det først er noget, der kan implementeres, når Lissabontraktaten er trådt i kraft.

Han spurgte, hvad man gør i EØS-landene, som ikke er med i søjle 1.

Justitsministeren svarede, at der ingen problemer er i at lave konventionen om til en rådsafgørelse, som stadig væk befinder sig i søjle 3. Det er nemmere at ændre en rådsafgørelse end at ændre en konvention.

Hun gjorde opmærksom på, at der ikke er nogen EØS-lande, som er med i

Europolsamarbejdet.

4. Ratifikation af aftaler mellem EU og USA af 25. juni 2003 om udlevering og gensidig retshjælp samt af bilaterale aftaler

– *Statusorientering*

Rådsmøde 2853 – bilag 1 (samlenotat side 34)

Justitsministeren: Denne sag vil jeg ikke sige noget om.

5. Rådets rammeafgørelse om ændring af rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om bekæmpelse af terrorisme (2002/475/RIA)

– *Statusorientering*

KOM (2007) 0650

Rådsmøde 2853 – bilag 1 (samlenotat side 37)

KOM (2007) 0650 – bilag 2 (grundnotat af 28/1-08)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 85 (senest behandlet i EUU 30/11-07)

(03) side 807 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 18/3-04)

Justitsministeren: Dette punkt handler om et forslag om ændring af rammeafgørelsen fra 2002 om bekæmpelse af terrorisme, som blev præsenteret af Kommissionen på rådsmødet i december.

Egentlig var der lagt op til, at den blot skulle være en orientering. Nu tyder det imidlertid på, at formandskabet ønsker, at Rådet skal tage stilling til to afgrænsede spørgsmål, der drejer sig om at understrege balancen i forhold til henholdsvis proportionalitetsprincippet og respekten for menneskerettigheder. Begge dele er noget, som Danmark synes er ganske fornuftigt, og som vi derfor kan støtte.

For det første foreslår formandskabet, at der indsættes en ny betragtning om proportionalitet, der groft sagt udtrykker, at både implementeringen og den senere anvendelse af rammeafgørelsen skal være proportional i forhold til omstændighederne ved de handlinger, som efter udkastet til rammeafgørelsen skal kriminaliseres.

Vi vil fra dansk side efter omstændighederne godt kunne støtte, at der indsættes sådan en betragtning. Det står ikke helt klart, hvad betragtningen vil udtrykke, som ikke allerede ligger i udkastet og i den gældende rammeafgørelse. Men da betragtningen tilgodeser et ønske fra et andet medlemsland, og da proportionalitetsprincippet allerede kendes i dansk ret, har vi ingen problemer med at indsætte betragtningen.

Det andet forslag går på, om der skal indsættes en bestemmelse i forslaget, som gør det tydeligt, at rammeafgørelsen ikke pålægger medlemslandene at gennemføre foranstaltninger, der strider mod grundlæggende principper om forsamlings-, forenings- og ytringsfrihed. Der er tale om en bestemmelse, som findes i rammeafgørelsen vedrørende bekæmpelse af racisme og fremmedhad – som Danmark var meget aktiv for at få indført – og fra dansk side kan vi tilslutte os, at bestemmelsen også indsættes i ændringen af terrorammeafgørelsen.

Morten Messerschmidt mente, proportionalitet var en god ting, men ville gerne have præciseret, om justitsministeren tænkte på de strafferetlige sanktioner, hvor der skal være proportionalitet i forhold til gerningen, eller proportionalitet i forhold til målet, altså en resocialisering eller en udvisning. I den forbindelse pegede han på, at vi har store problemer med proportionalitetsprin-

cippet i forhold til udvisning.

Justitsministeren svarede, at proportionaliteten drejede sig om begge dele. Nogle medlemslande havde af hensyn til deres nationale parlamenter ønsket, at der kom til at stå noget om proportionalitet. Vi mente ikke, det var nødvendigt, men da vi allerede har proportionalitet i den danske lovgivning, havde vi ikke noget imod det.

Morten Messerschmidt var med på, at der skal foretages en konkret vurdering af den strafbare handling, men i forhold til hvad? Hvilke bestemmelser i straffeloven drejer det sig om?

Justitsministeren svarede, at vi ikke forventer at skulle ændre på straffeloven, da vi allerede har et proportionalitetsprincip.

6. Rådets afgørelse om at bemyndige formandskabet bistået af Kommissionen til at indlede forhandlinger med Australien om indgåelse af en aftale om behandling og videregivelse af PNR-oplysninger (passenger name records) til de kompetente australske myndigheder

– Vedtagelse

A-punkt

Rådsmøde 2853 – bilag 1 (samlenotat side 45)

Justitsministeren: Jeg vil herefter kort nævne dagsordenspunkt 6, som vedrører et forslag om at bemyndige formandskabet til at indlede forhandlinger med Australien om indgåelse af en aftale om behandling og videregivelse af såkaldte PNR-oplysninger.

Fra dansk side kan vi tilslutte os forslaget til forhandlingsmandat, som er beskrevet i det oversendte aktuelle notat.

Jeg ved, at PNR-sagen er noget, der interesserer udvalget rigtig meget. Derfor vender jeg selvfølgelig tilbage på et senere tidspunkt, hvis det viser sig, at man skal indgå en aftale med Australien på området.

7. Rådets beslutning om gennemførelse af forordning (EF) nr. 168/2007 for så vidt angår vedtagelse af en flerårig ramme for Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder for 2007-2012

– Vedtagelse

A-punkt

KOM (2007) 0515

Rådsmøde 2853 – bilag 1 (samlenotat side 50)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 77 (senest behandlet i EUU 30/11-07)

Justitsministeren: Dagsordenspunkt 7 drejer sig om fastlæggelsen af de temaer, som det nye EU-agentur for grundlæggende rettigheder skal beskæftige sig med indtil 2012.

Sagen har i to omgange været henholdsvis sat på og taget af dagsordener for rådsmøder.

Parlamentet har imidlertid nu afgivet sin udtalelse, og sagen er sat på dagsordenen med henblik på vedtagelse, hvilket vi fra dansk side agter at tilslutte os.

Udg. 8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sanktioner over for arbejdsgivere, der ansætter tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold*

– *Drøftelse*

KOM (2007) 0249

Rådsmøde 2853 – bilag 2 (samlenotat side 2)

- * Forslaget er fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

Dette punkt var udgået af dagsordenen.

FO 9. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold*

– *Politisk enighed i Rådet*

KOM (2005) 0391

Rådsmøde 2853 – bilag 2 (samlenotat side 8)

KOM (2005) 0391 – bilag 1 (grundnotat af 21/3-06)

KOM (2005) 0391 – Svar på spørgsmål 1 (af 11/1-08 om tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold)

KOM (2005) 0391 – Svar på spørgsmål 2 (af 15/1-08 om et opt-in forbehold)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (072) – bilag 49, side 100 FO (forhandlingsoplæg forelagt EUU 30/11-07)

* Forslaget er fremsat helt eller delvist med hjemmel i TEF, afsnit IV. Protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet til Amsterdamtraktaten, finder derfor anvendelse.

Integrationsministeren: Som det fremgår af det oversendte samlenotat, er udsendelsesdirektivet igen på dagsordenen for rådsmødet. Jeg har været her med det før.

Der forhandles stadig med Europa-Parlamentet, men formandskabet arbejder for, at der på rådsmødet opnås en fælles holdning til direktivet blandt medlemslandene.

Rådet er langt hen ad vejen enig om de overordnede elementer i forslaget, og der er ikke sket mange markante ændringer, siden jeg sidst forelagde det.

Som jeg nævnte for udvalget forud for rådsmødet i december, vil medlemsstaterne med direktivforslaget få en forpligtelse til at træffe afgørelse om og gennemføre udsendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold. Det er klart, at dette er meget vigtigt, da Schengensamarbejdet medfører, at en tredjelandstatsborger med ulovligt ophold i én medlemsstat reelt kan rejse rundt i hele Schengenområdet.

Der fastsættes også fælles regler om udrejsefrister, udsættelse af udrejsen, indrejseforbud, udlændinges vilkår for ophold i medlemsstaten og frihedsberøvelse af udlændinge, der ikke medvirker til udsendelsen.

Som direktivforslaget foreligger nu, vil det være nødvendigt at ændre udlændinge-loven på nogle få punkter for at gennemføre direktivet i dansk ret.

I den forbindelse vil jeg gerne henlede opmærksomheden på – hvad vi alle sammen ved – at forslaget er omfattet af det danske forbehold på området for retlige og indre anliggender, men udgør en delvis udbygning af Schengenreglerne.

Danmark kan altså ikke stemme i sagen, men vil efter seks måneder skulle meddele Rådet, hvorvidt Danmark ønsker at gennemføre retsaktens i dansk ret. Det gør vi naturligvis.

FO Regeringen agter i overensstemmelse med protokollen om Danmarks stilling at tilslutte sig direktivet på mellemstatsligt grundlag inden seks måneder efter dets vedtagelse.

De fleste af de nu forventede ændringer i udlændingeloven, som der bliver tale om, omtalte jeg også i min besvarelse sidste gang.

Som sagen foreligger, er den væsentligste forskel i forhold til gældende dansk ret fortsat, at der skal fastsættes en passende udrejsefrist, således at den enkelte udlænding har mulighed for at udrejse frivilligt. I denne periode har myndighederne ikke mulighed for at udsende udlændingen tvangsmæssigt.

Der er forskellige forslag til, hvor længe den passende frist skal være, men det maksimale, der er foreslået, er op til 30 dage. Det er det, der er det nye i det. Man er gået en detalje længere ned. En hovedregel om, at udrejsen skal ske straks – som altså er vores frist nu – vil ikke være i overensstemmelse med direktivforslaget.

Men som en vigtig undtagelse vil det være muligt at fastsætte udrejsefristen til straks i konkrete tilfælde, hvor der vurderes at være en risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis man fastsætter en længere udrejsefrist.

Ligesom jeg sagde sidst, vil regeringen arbejde for, at en udrejsefrist fortsat vil kunne fastsættes til straks.

Der vil også skulle gennemføres en ændring af reglerne om indrejseforbud, således at alle udlændinge med ulovligt ophold, der ikke udrejser frivilligt, vil blive pålagt et indrejseforbud.

Der vil være tale om et indrejseforbud som en konsekvens af, at en tredjelandsstatsborger ikke vil efterleve en afgørelse om, at den pågældende skal forlade landet.

Man kan sige det sådan, at selv om der her tale om en ændring, som vi vil arbejde for ikke sker, er der en balance. Fastsættelsen af en udrejsefrist skal sikre, at der sker en frivillig udrejse. Som jeg sagde sidste gang, får det ikke den store praktiske betydning. På den anden side står – udover at landene pålægges en forpligtelse til at træffe afgørelse – at hvis udrejsen ikke sker i overensstemmelse med fristen, skal der meddeles et indrejseforbud. Så balancen er ikke så meget anderledes end i dag.

I hvert fald må vi sige, at regeringsgrundlaget, hvorefter vi fortsætter en fast og fair udlændingepolitik, til fulde er opfyldt.

Det er også foreslået, at der skal være en øvre grænse for frihedsberøvelse af personer i udsendelsesposition, der ikke medvirker til udsendelsen. Hertil kommer en længere tidsmæssig grænse for frihedsberøvelse i særlige sager.

En række lande er enige med Danmark i, at det ikke er hensigtsmæssigt at fastsætte en absolut øvre grænse for længden af frihedsberøvelsen.

Derimod skal spørgsmålet om frihedsberøvelse vurderes løbende af domstolene, samtidig med at der arbejdes på at få gennemført udsendelsen af den pågældende.

Det er klart, at vi naturligvis er enige om, at ingen skal være frihedsberøvet en dag mere end nødvendigt. De skal selvfølgelig udsendes så hurtigt som overhovedet muligt. Men man skal også huske, at der er tale om frihedsberøvelse af personer, som ikke vil medvirke til deres udsendelse, og som derfor frihedsberøves for at sikre, at myndighedsafgørelsen om, at de skal udsendes, kan blive opfyldt.

Allersenest er der desuden sket det, at der er blevet foreslået en bestemmelse om, at uledsagede mindreårige børn, som ikke kan opnå opholdstilladelse i medlemslandene, kun skal kunne udsendes, hvis det sker til modtagelse i hjemlandet af familie, deres værge eller til passende modtagefaciliteter.

Danmark støtter, at mindreårige børn så vidt muligt sendes hjem til deres familie eller værge i hjemlandet. Det er det, vi i forvejen sørger for.

Jeg vil gerne understrege, at uledsagede mindreårige, der er meddelt afslag på asyl, selvfølgelig heller ikke kan udsendes, hvis den mindreårige vil blive stillet i en reel nødsituation ved tilbagevenden. På en eller anden måde skal der selvfølgelig være et netværk til at modtage dem.

Andre uledsagede mindreårige tilbydes en forberedt hjemsendelse med støtte ved ankomsten. Det første forslag angik dem, der havde fået afslag på asyl. Dem, jeg nævner her, er andre udsendte mindreårige. De tilbydes det, vi kalder en forberedt hjemsendelse og støtte.

Efter udlændingeloven er reglerne i øvrigt således, at hvis disse mindreårige ikke medvirker til udsendelsen og afviser tilbuddet om hjælp, så skal udsendelse kunne finde sted alligevel, selv om der ikke er forældre eller en værge til at modtage den mindreårige i lufthavnen, eller hvor der ikke er etableret passende modtagelsesfaciliteter. Det kan vi gøre, men det gør vi selvfølgelig helst ikke.

Regeringen arbejder i øvrigt for, at de danske regler kan opretholdes, men vi kan efter omstændighederne acceptere en sådan ændring af reglerne. Regeringen arbejder faktisk i øjeblikket for at etablere modtagefaciliteter i oprindelseslandet med bistand fra relevante internationale organisationer – også for dem, der ikke før udrejsen har villet tage imod tilbud om hjælp. Det er altså mindreårige, vi taler om. Jeg kan sige om dansk praksis, at det er sjældent, at der er behov for egentlig tvangsmæssig udsendelse af mindreårige.

Per Clausen pegede på, at der var kommet en række hørings svar fra Dansk Flygtningehjælp og Amnesty International. Han forstod, at integrationsministeren have læst disse grundigt og overvejet dem nøje – og derefter besluttet sig for overhovedet ikke at følge dem.

Formanden mindede om, at integrationsministeren tidligere havde forelagt

denne sag til forhandlingsoplæg, hvor et flertal havde sagt nej. Derfor var det rigtigt af integrationsministeren at vende tilbage til Europaudvalget med et nyt forhandlingsoplæg.

Anne Grete Holmsgaard ville ligesom ved den tidligere behandling gerne vide, hvad det er, integrationsministeren søger mandat til. Er det at gå ned og påvirke processen i en sag, som falder ind under vort retlige forbehold, eller er det til, at Danmark efterfølgende kan tilslutte sig direktivet, som jo hænger sammen med Schengenreglerne? Hvis der er tale om det sidste, syntes hun, det var mærkeligt at søge mandatet nu, idet vi ikke ved, hvad der bliver vedtaget. I den forbindelse mindede hun om, at Retsudvalget i Europa-Parlamentet endnu ikke har tilendebragt sine diskussioner.

Anne Grete Holmsgaard var lidt overrasket over, at integrationsministeren i forbindelse med udrejsefristen talte om 30 dage, idet hun havde forstået, at man nu talte om 2-4 uger.

Hun havde forstået, at integrationsministeren gik ind for, at der ikke skulle være en øvre grænse for frihedsberøvelsen, og gjorde opmærksom på, at der var 8-9 andre lande, der ikke havde nogen øvre grænse.

Lone Dybkjær opfattede forhandlingsoplægget sådan, at integrationsministeren ønskede mandat til at gå ned og blande sig. Hun syntes blot, integrationsministeren ville blande sig på en forkert måde. Hun mente, man på et senere tidspunkt kunne tage stilling til, om vi skal tilslutte os det direktiv, der kommer.

Morten Messerschmidt syntes, integrationsministerens forhandlingsoplæg lød fornuftigt.

Integrationsministeren svarede Per Clausen, at det ikke var et formål i sig selv at gå imod hørings svarene, men vi er optaget af så vidt muligt at opretholde de regler i dansk ret, som vi synes er gode.

Hun svarede Anne Grete Holmsgaard, at det, regeringen søger mandat til, dels er at gå ned og blande os, dels er at sikre, at vi kan gennemføre direktivet i dansk ret, altså begge dele. De to ting hænger jo sammen.

Med hensyn til fristen forstod integrationsministeren, at nogle nu talte om 2-4 uger, og hun mente også, hun havde sagt "op til 30 dage". Hvis vi ikke kan få vores vilje, nemlig at fristen kan være "straks", er det vigtigt for os, at fristen bliver "passende", og at den kan være "straks", hvis der er tale om nogle, som skal pågribes. Integrationsministeren tilføjede, at det i praksis allerede er sådan, at vedkommende ikke bliver udsendt samme dag. Hun ville som sagt helst bevare de regler, vi har i dag, men forventede ikke, at der i praksis ville blive tale om de store ændringer, hvis der blev en frist på et par uger.

Hun svarede Lone Dybkjær, at vi blander os, fordi vi gerne vil have indflydelse.

Hun takkede Morten Messerschmidt for tilslutningen til forhandlingsoplægget.

Per Clausen forstod, at integrationsministeren søgte mandat til at gå ned og prøve at forringe det, der var foreslået, og derfor kunne Enhedslisten ikke

støtte forhandlingsoplægget. Om Enhedslisten så efterfølgende vil støtte, at direktivet bliver implementeret i dansk ret, må afhænge af, hvordan det kommer til at se ud. Her var hans synspunkter nok nogenlunde de modsatte af Morten Messerschmidts. Han syntes, mandatet burde tage udgangspunkt i de høringssvar, der var kommet fra Amnesty International og Dansk Flygtningehjælp.

Lone Dybkjær præciserede, at hun normalt ikke ville have noget imod, at Danmark blandede sig, men i dette tilfælde syntes hun, vi blandede os på en forkert måde.

Medmindre forslaget bliver fuldstændig ændret, er det, der kommer ud af det, bedre end det, vi har i Danmark i øjeblikket. Derfor mener Radikale Venstre også, det skal implementeres i Danmark. Det forstod hun også, at integrationsministeren mente, selv om det bliver dårligere set med hendes øjne.

Anne Grete Holmsgaard var uenig i det, integrationsministeren ville arbejde for, men hun forstod, at direktivet under alle omstændigheder ville blive implementeret i Danmark.

Kim Mortensen ville lægge sig på linje med Radikale Venstre og SF i denne sag, men forstod, at integrationsministeren var tilfreds med at have fået støtte til forhandlingsoplægget fra Dansk Folkeparti.

Integrationsministeren forstod, at Per Clausen indenrigspolitisk var uenig i indholdet af udlændingepolitikken, og det var fair nok.

Hun sagde til Anne Grete Holmsgaard, at regeringen ikke under alle omstændigheder vil tilslutte sig, men det, der forligger nu, vil vi kunne tilslutte os. Vi er faktisk nødt til at gå ind for det, fordi vi er med i Schengensamarbejdet, og Schengensamarbejdet er ikke stærkere end det svageste led. Der er ikke meget ved et udsendelsesdirektiv, hvis man ved, at der er et bestemt land, der ikke retter sig efter det.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod forhandlingsoplægget, idet dog Socialdemokraterne, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Enhedslisten gik imod det.

10. Konklusioner om en fælles EU-tilgang til medlemslandenes deltagelse i USA's Visa Waiver Program (VWP)

– *Drøftelse*

Rådsmøde 2853 – bilag 3 (tillæg til samlenotat side 1)

Integrationsministeren: USA's Visa Waiver Program er et program for visumfritagelse af lande uden for USA, der er omfattet af programmet.

USA har i sommeren 2007 vedtaget en lov om ændring af visumfritagelsesprogrammet, så der for fremtiden fokuseres mere på sikkerhed end på bekæmpelse af ulovlig indvandring.

USA stiller derfor nu nye krav for deltagelse i programmet, hvis man vil have visumfri indrejse i USA.

På den baggrund har USA rettet henvendelse til en række EU-lande med udkast til en aftale – et såkaldt Memorandum of Understanding – som USA forventer, at det pågældende EU-land undertegner sammen med USA, altså i et bilateralt samarbejde.

Her har det slovenske formandskab imidlertid fremsat udkast til en konklusionstekst om en fælles EU-tilgang til USA's udkast til aftaler.

De fleste medlemslande tilslutter sig konklusionerne.

Regeringen finder, at visumpolitikken og spørgsmålet om gensidighed i visumfritagelsen er fællesskabskompetence og støtter derfor i den forbindelse, at EU-landene optræder solidarisk. Regeringen støtter derfor, at alle EU-lande så hurtigt som muligt kommer til at blive omfattet af USA's visumfritagelsesprogram.

Regeringen finder, at EU bør have en fælles tilgang til drøftelserne med USA om deltagelsen i visumfritagelsesprogrammet og dets gennemførelse.

Regeringen støtter, at Kommissionen og relevante rådsgupper opfordres til at undersøge de enkelte dele af gennemførelsen af USA's nye visumfritagelsesprogram med henblik på at fastlægge en fælles tilgang, og at EU-landene opfordres til ikke selv at indgå bilaterale aftaler, der forhindrer en sådan fælles tilgang.

Konklusionsteksten forventes fremlagt for USA på et kommende møde i EU-USA trojkaen den 13. marts 2008, hvilket regeringen støtter.